

научихъ за неговитѣ юначества въ Польшѣ. Но като го видѣхъ тѣй внезапно да плаче и да лелече, сепнахъ ся, и ми ся видѣ тѣй малъкъ... тѣй дребенъ... щото не го виждахъ вече никакъвъ, и вече нещѣхъ ни да го видѣмъ.

Между това, като са научава че Господинъ Лѣвичъ умрѣлъ, графинята, трѣгнѣ отъ тука на-бързо. И сега ты трѣба да знаешъ, че тя не само не тя обича, но има и отвращеніе отъ тебе. Защото има този най голѣмъ недостатъкъ, да намръзява тутакъ си оногось когото прѣстанва да обича....

На тѣзи думы, които докторътъ си ги исказа съ най голѣмо хладнокрѣвіе, Волскаго го удари на полудѣ, и ся впуснѣ като побѣснялъ быкъ къмъ стѣнѣтъ, но си хлопнува главѣтъ о неѣ. Докторътъ поисна ужъ да го уталожѣ въ отчаяніе му, но той ся обърнѣ само та го попыта еще веднѣжъ.

— Ты казвашъ че тази жена мя намръзила; но кога е тѣй защо ся вдаде?...

— Що думашъ? казва му докторътъ смаянъ.

— Не лъжѣ, отговори Волскый. Защо ся вдаде?...